

Դանիելի Գիրքը — հարյուր երեսունութերորդ մաս

Դանիել 11-ի բացահայտումը. մարգարեական ուղևորություն
պատմության միջով

Jeff Pippenger
2024-03-15

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարը ներկայացնում է Աստծո Խոսքի առավել խորիմաստ համարներից մեկը: Այնտեղ ներկայացված մարգարեական պատմություններն այն տեղն են, որտեղ Եզեկիելի տեսիլքի անիվների մեջ եղած անիվները միավորվում են: Միլլերական շարժման վերջի ժամանակով՝ 1798 թվականին, և նաև երրորդ հրեշտակի շարժման վերջի ժամանակով՝ 1989 թվականին, պատկերվում են Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի ներքին և արտաքին պատմությունները: Համարի մեջ գտնվում է մոտեցող դատաստանի ազդարարումը, որը 1798 թվականին առաջին հրեշտակի հետ հասավ, և շարունակվում է մինչև քառասունմեկերորդ համարի կիրակնօրյա օրերը: Հետևաբար, այս համարը ներկայացնում է Աստծո եկեղեցու քննական դատաստանը, որ սկսվում է մեռյալներից, հասնելով մինչև հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքադրումը և Աստծո կողմից լաոդիկյան ադվենտիզմը Իր բերանից դուրս թքելը:

Պատմությունը, որի ընթացքում պապությունը 1798 թվականին ստացավ իր մահաբեր վերքը, մինչև այն պահը, երբ քառասունմեկերորդ համարում մահաբեր վերքը բժշկվում է, ներկայացված է համարի պատմության մեջ: Քառասունմեկերորդ համարից սկսած ամեն ինչ դրված է Աստծո սաստկացող գործադիր դատաստանների համատեքստում, որոնք սկսվում են այդ համարում: Այս մարգարեական իմաստով քառասուներորդ համարը Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջն է, իսկ գլխի առաջին և երկրորդ համարները՝ սկիզբը: Տասնմեկերորդ գլուխը ներկայացնում է նեոի ապստամբությունը, իսկ տասներորդ գլուխը ներկայացնում է Հիդդեկել գետի տեսիլքի սկիզբը, և տասներկուերորդ գլուխը ներկայացնում է ավարտը: Տասներորդ և տասներկուերորդ գլուխները ներկայացնում են առաջինը և վերջինը, իսկ տասնմեկերորդ գլուխը՝ մեջտեղի ապստամբությունը:

Տասներորդ և տասներկուերորդ գլուխները նույնն են, որովհետև, ի տարբերություն տասնմեկերորդ գլխի, դրանք ներկայացնում են Դանիելի փորձառությունը՝ տեսիլքի նկատմամբ ունեցած առնչության մեջ, իսկ տասնմեկերորդ գլուխը հենց տեսիլքն է: Տասներորդ գլուխը եբրայական այբուբենի առաջին տառն է, տասնմեկերորդ գլուխը՝ եբրայական այբուբենի տասներեքերորդ՝ ապստամբական տառը, իսկ տասներկուերորդ գլուխը այբուբենի վերջին տառն է: Հիդդեկել գետի տեսիլքը «Ճշմարտությունն» է:

Տասնմեկերորդ գլխում սկիզբը պատկերում է վախճանը, որովհետև Քրիստոսը երբեք չի փոխվում: Քառասուններորդ համարում ներկայացված վերջնական պատմությունը գազանի պատկերի փորձության ժամանակն է: Այդ փորձության ժամանակը եզրափակվում է գազանի դրոշմով, որը ներկայացված է քառասունմեկերորդ համարում: Հետևաբար առաջին և երկրորդ համարները պետք է վերաբերվեն հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակին, որովհետև այդ ժամանակահատվածը նաև գազանի պատկերի կազմավորման ժամանակահատվածն է:

«Տերը ինձ հստակ ցույց է տվել, որ գազանի պատկերը պիտի կազմավորվի նախքան շնորհքի ժամանակի փակվելը, որովհետև այն պիտի լինի Աստծո ժողովրդի համար մեծ փորձությունը, որով պիտի վճռվի նրանց հավիտենական ճակատագիրը....»

«Սա է այն փորձությունը, որ Աստծո ժողովուրդը պիտի ունենա, նախքան կնիքվելը»: Manuscript Releases, հատոր 15, 15:

Վախճանի ժամանակը նույնացնող նշանաքարերը միշտ երկուսն են: Մովսեսի բարենորոգչական շարժման մեջ դա Ահարոնի ծնունդն էր, որին երեք տարի անց հաջորդեց Մովսեսի ծնունդը: Բաբելոնից դուրս գալու և տաճարը վերակառուցելու բարենորոգչական շարժման մեջ դա Դարեհ թագավորն էր, որին հաջորդեց Կյուրոս թագավորը: Քրիստոսի բարենորոգչական շարժման մեջ դա Հովհաննես Մկրտչի ծնունդն էր, որին վեց ամիս անց հաջորդեց Քրիստոսի ծնունդը: Միլլերիսների բարենորոգչական շարժման մեջ դա պապական համակարգի մահն էր 1798 թվականին, որին հաջորդեց պապի մահը 1799 թվականին: Երրորդ հրեշտակի բարենորոգչական շարժման մեջ դրանք նախագահ Ռեյզանն ու առաջին նախագահ Բուշն էին, որոնք երկուսն էլ ներկայացնում էին 1989 թվականը: Դանիելի գրքի տասներորդ գլխի առաջին համարում մենք գտնում ենք, որ հիշատակվում է Կյուրոս թագավորը:

Պարսից Կյուրոս թագավորի երրորդ տարում մի բան հայտնվեց Դանիելին, որի անունը Բաղտասար էր կոչվում. և այդ բանը ճշմարիտ էր, բայց նշանակված ժամանակը երկար էր. և նա հասկացավ այդ բանը և ըմբռնեց տեսիլքը: Դանիել 10:1:

Տասներորդ գլխի հաջորդ համարներում մենք տեսնում ենք Դանիելի փորձառությունը՝ ներկայացված նախքան այն, որ Գաբրիելը տասնմեկերորդ գլխում փոխանցի մարգարեական պատմության տեսիլքը: Կյուրոսը նշանավորում է վախճանի ժամանակը, որովհետև նախկինում Կյուրոսը՝ Դարեհի եղբորորդին, եղել էր Դարեհի զորավարը, որը սպանեց Բաղտասարին՝ այդպիսով նշանավորելով գերության յոթանասուն տարիների ավարտը, որոնք նախապատկերում էին հոգևոր Իսրայելի հազար երկու հարյուր վաթսունամյա գերությունը հոգևոր Բաբելոնում՝ 538 թվականից մինչև 1798 թվականը:

«Երկրի վրա գտնվող Աստծո եկեղեցին այդ անողորմ հալածանքի այս երկար ժամանակաշրջանում նույնքան ճշմարիտ կերպով գերության մեջ էր, որքան Իսրայելի որդիները գերության մեջ պահված էին Բաբելոնում՝ աքսորի ժամանակաշրջանում»: Մարգարեներ, և Թագավորներ, 714:

1798 թվականին հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիների ավարտը նշանակեց վախճանի ժամանակը, ուստի յոթանասուն տարիների ավարտը ևս նշանակեց այդ պատմության «վախճանի ժամանակը»: Դարեհն ու Կյուրոսը երկուսն էլ ներկայացված են Բաղդասարի մահվան և Բաբելոնի թագավորության ավարտի պահին, որովհետև որպես Դարեհի գորավար, որը կատարեց այդ գործը, Կյուրոսը ներկայացնում էր Դարեհին: Երբ Ջորջ Բուշ ավագը պաշտոնը ստանձնեց 1989 թվականի հունվարի 20-ին, Ռեյգանը 1989 թվականի առաջին տասնինը օրերի ընթացքում եղել էր նախագահ:

Հիդդեկելի տեսիլքը սկսվեց վախճանի ժամանակին՝ Կյուրոսի երրորդ տարում: Երբ Գաբրիելը սկսում է Դանիելին բացել տասնմեկերորդ գլխի մարգարեական պատմությունը, նա նախ հիշատակում է Դարեհի առաջին տարին, որպեսզի հստակորեն հաստատի, որ մարգարեական պատմության այն տեսիլքը, որ պատրաստվում էր ներկայացնել Դանիելին, սկսվում է հենց վախճանի վերջին ժամանակում՝ 1989 թվականին, որովհետև բոլոր մարգարեները ավելի շատ խոսում են վերջին օրերի մասին, քան այն օրերի, որոնցում իրենք ապրում էին:

Բայց ես քեզ պիտի ցույց տամ այն, ինչ գրված է ճշմարտության գրքում. և չկա մեկը, որ այս բաներում ինձ հետ ամուր կանգնած լինի, բացի Միքայելից՝ ձեր իշխանից: Եվ ես էլ՝ Մարացի Դարեհի առաջին տարում, կանգնեցի նրան հաստատելու և գորացնելու համար: Դանիել 10:21, 11:1.

Դարիոսի առաջին տարում, որը ներկայացնում է վախճանի ժամանակը՝ 1989 թվականը, Գաբրիելը «կանգնեց», դրանով իսկ ցույց տալով, որ «վախճանի ժամանակին» մի հրեշտակ է գալիս: 1798 թվականին առաջին հրեշտակը եկավ, իսկ 1989 թվականին՝ երրորդ հրեշտակը: Միայն այն ժամանակ, երբ երրորդ հրեշտակի պատգամը գորացվեց 2001 թվականին, սկսվեց երրորդ հրեշտակի կնքումը, սակայն 1989 թվականին ժամանող երրորդ հրեշտակի շարժումը ներկայացված է Գաբրիելի՝ վախճանի ժամանակին կանգնելով: Գաբրիելը պատրաստվում է Դանիելին ցույց տալ «այն, ինչ գրված է ճշմարտության գրքում», և Հիդդեկելի տեսիլքը կրում է «ճշմարտության» կնիքը, որը Գաբրիելը շուտով պիտի ներկայացնի:

Տասներորդ գլխի տասնչորսերորդ համարում Գաբրիելն արդեն տեղեկացրել էր Դանիելին, որ այն, ինչին նա անդրադառնում էր Հիդդեկելի տեսիլքում, «այն էր, ինչ պիտի պատահեր Աստծու ժողովրդին վերջին օրերում»:

Արդ, ես եկել եմ, որպեսզի քեզ հասկացնեմ, թե ինչ պիտի պատահի քո ժողովրդին վերջին օրերում, որովհետև տեսիլքը դեռ շատ օրերի համար է: Դանիել 10:14.

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի երկրորդ համարը ներկայացնում է այն գիտությունը, որ բացվեց վախճանի ժամանակ՝ 1989 թվականին, և որը ցույց է տալիս, թե ինչ «պիտի պատահի» Աստծո ժողովրդին «վերջին օրերում»:

Եվ այժմ քեզ ճշմարտությունը պիտի ցույց տամ: Ահա, տակավին երեք թագավորներ պիտի ելնեն Պարսկաստանում, և չորրորդը նրանց բոլորից շատ ավելի հարուստ պիտի լինի. և իր գորությամբ՝ իր հարստության միջոցով, նա բոլորին պիտի գրգռի Յունաստանի թագավորության դեմ: Դանիել 11:2.

Կյուրոսը նախապատկերում է երկրորդ թագավորին՝ 1989 թվականից ի վեր: Նա Մարա-պարսկական կայսրության թագավորն է, որը ներկայացնում է վերջին օրերում Աստվածաշնչյան մարգարեության այն թագավորությունը, որը կազմված է երկու եղջյուրներից՝ ներկայացված մարերով և պարսիկներով: 1989 թվականին վերջի ժամանակի երկեղյուր երկրի գագանի թագավորության երկրորդ թագավորից հետո դեռևս պիտի լինեին երեք թագավորներ (Քլինթոն, Բուշ վերջինը, Օբամա), և ապա պիտի լինեի մի թագավոր, որ շատ ավելի հարուստ լինեի, քան նրանք բոլորը: Առաջինի՝ Բուշից հետո հաջորդած երեք թագավորները հարստացան իրենց նախագահություններից հետո, և միայն այն պատճառով, որ դարձել էին նախագահ: Չորրորդը՝ Թրամփը, որը շատ ավելի հարուստ էր և երբևէ եղած ամենահարուստ նախագահն էր, իր կարողությունը չէր կուտակել այն պատճառով, որ եղել էր նախագահ, այլ գլխավորապես անշարժ գույքի ներդրումների ոլորտում իր գործունեության միջոցով՝ դեռ շատ ավելի վաղ, քան նախագահի թեկնածու առաջադրվելը:

Համեմատաբար ասած՝ Ամերիկայի պատմության ամենահարուստ նախագահը նախկինում Միացյալ Նահանգների առաջին նախագահն էր: Մինչև Դոնալդ Թրամփը, Ամերիկայի պատմության ամենահարուստ նախագահը Ջորջ Վաշինգտոնն էր, և նա իր կարողությունը ձեռք էր բերել, ինչպես և Դոնալդ Թրամփը, անշարժ գույքի ներդրումների միջոցով: Թե՛ Վաշինգտոնը, թե՛ Թրամփը նախագահի պաշտոնին հասան ոչ ավանդական քաղաքական նախապատմություններից: Վաշինգտոնը, նախքան նախագահ դառնալը, հիմնականում զինվորական առաջնորդ էր, իսկ Թրամփը՝ գործարար և հեռուստատեսային դեմք, որը, Վաշինգտոնի նման, նախկինում որևէ քաղաքական փորձ չունեի:

Երկու նախագահներն էլ հայտնի էին իրենց ուժեղ անհատականությամբ և առաջնորդության ոճերով, թեև այս հատկանիշները նրանք դրսևորում էին բավական տարբեր կերպերով: Վաշինգտոնը հայտնի էր իր ստոիկ, հանդարտ և ինքնավստահ առաջնորդությամբ, ինչպես նաև իր միավորող ներկայությամբ Հեղափոխական պատերազմի և Հանրապետության վաղ տարիների ընթացքում, մինչդեռ Թրամփը հայտնի է առաջնորդության և կառավարման հանդեպ իր վճռական մոտեցմամբ: Թե՛ Վաշինգտոնը, թե՛ Թրամփը նշանակալի վիճաբանությունների առարկա եղած գործիչներ էին, թեև բոլորովին տարբեր պատճառներով: Վաշինգտոնը, թեև լայնորեն մեծարված էր, իր ժամանակներում քննադատության էր ենթարկվում տարբեր հարցերի համար, այդ թվում՝ ստրկության վերաբերյալ իր հայացքների պատճառով: Թրամփի նախագահությունը նշանավորվեց բազմաթիվ վիճաբանություններով, այդ թվում՝ սոցիալական ցանցերում նրա «չար թվիթերի» կիրառմամբ, Ամերիկան՝ նախ և առաջ քաղաքականության շրջանակում իր որոշումներով, և իր իսկ ինքնագիտակցությամբ:

Ամենահարուստը և վեցերորդ նախագահը պետք է գրգռեր գլոբալիստական վիշապային գործությունները: Երբ տասնմեկերորդ գլխի երկրորդ համարի պատմությունը դնում ենք 1776, 1789 և 1798 թվականների ժամանակաշրջանի պատմության վրա, գտնում ենք լրացուցիչ տեղեկություն, որն առնչվում է երկրի

գազանի վերջին նախագահին, որովհետև Հիսուսը վախճանը պատկերում է սկզբով: 1776 և 1789 թվականներով ներկայացված առաջին երկու ժամանակաշրջանները երկու վկաներ են տալիս, որ վերջին նախագահը լինելու է ութերորդ նախագահը, որը յոթից էր: Թրամփը Ռեյգանից հետո վեցերորդ նախագահն էր, և որպես ութերորդ նախագահ՝ նա լինելու է «յոթից»: Վերջին և ութերորդ նախագահը կիշխի այն ժամանակ, երբ Միացյալ Նահանգները գազանի «դեպի և նրա» պատկերը կձևավորի:

Նախագահը, որ իշխում է այն ժամանակ, երբ Միացյալ Նահանգների կողմից կազմավորվում է գազանի պատկերը, պետք է լինի ութերորդը, այսինքն՝ յոթից մեկը, ինչպես այդ մասին վկայել են Փեյթոն Ռանդոլֆը և Ջոն Հենքոքը: Պապականությունը ութերորդ գլուխն է, որ յոթից էր, և այն ստացավ մարգարեական մահացու վերք: Որպեսզի լինի պապականության պատկերը, յոթից եղած ութերորդ նախագահը նույնպես պետք է ունենա մարգարեական նույնացում՝ մարգարեաբար «վիրավորված» կամ «սպանված» լինելու:

Պապականությունը իր մահաբեր վերքը ստացավ վիշապական մի իշխանությունից (Ֆրանսիա)՝ վիշապական մի իշխանությունից, որի դեմ պապականությունը պայքարում էր այն ժամանակներից ի վեր, երբ Պոդոսը նշում էր, որ անօրենության խորհուրդը (մեղքի մարդը) արդեն իսկ գործում էր այն ժամանակ: Հեթանոսության վիշապը զսպում էր պապականությանը գահը վերցնելուց, ինչը նա արեց 538 թվականին:

Պապականության սկզբից մինչև նրա վերջնական կործանումը նա պայքարում է վիշապային գորությունների դեմ: Պապականության պատկերը պահանջում է, որ այդ պատկերը պայքարի վիշապային գորության դեմ: Հայտնություն տասնյոթերորդ գլխում պապականությունը, որ ութերորդ գլուխն է, այսինքն՝ յոթ գլուխներից մեկը, ի վերջո այրվում է կրակով, և նրա մարմինը ուտվում է տասը թագավորների կողմից: Երկու մահերի դեպքում էլ (1798 թ. և վերջին օրերին) պապական գազանը սպանվում է վիշապային գորության կողմից: Որպեսզի Միացյալ Նահանգները կազմավորեն գազանի պատկերը, ութերորդ նախագահը ևս պետք է սպանվեր վիշապային մի գորության կողմից, որի հետ պատերազմում էր, իսկ 1989 թվականին ժամանակի վախճանից հետո վեցերորդ թագավորը այն թագավորն է, որ գրգռեց բոլոր վիշապային գորությունները:

Ռոնալդ Ռեյգանը ուխտադրուժ բողոքական էր, իսկ Ջորջ Բուշ ավագը դասական գլոբալիստ էր: Նրա հայտնի մեջբերումներից մեկն այն է, որտեղ նա ստեց՝ 1988 թվականի օգոստոսի 18-ին ասելով. «Եվ ես եմ նա, ով չի բարձրացնի հարկերը: Իմ ընդդիմախոսն այժմ ասում է, թե դրանք կբարձրացնի որպես վերջին միջոց, կամ երրորդ միջոց: Բայց երբ մի քաղաքական գործիչ այդպես է խոսում, դուք գիտեք, որ դա հենց այն միջոցն է, որին նա դիմելու է: Իմ ընդդիմախոսը չի բացառում հարկերի բարձրացումը: Բայց ես՝ բացառում եմ: Եվ Կոնգրեսը կճնշի ինձ, որ բարձրացնեմ հարկերը, իսկ ես կասեմ՝ ոչ: Եվ նրանք կճնշեն, իսկ ես կասեմ՝ ոչ, և նրանք նորից կճնշեն, և այն ամենը, ինչ կարող եմ նրանց ասել, սա է. կարդացե՛ք իմ շուրթերից. ոչ մի նոր հարկ»:

Բացի այն հրապարակային ստիգ, որը վիշապի զորության ներկայացուցիչին բնորոշ հատկանիշ է, նրա ամենահայտնի խոսքը հնչեց Կոնգրեսի համատեղ նիստում՝ 1990 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, որտեղ նա ասաց. «Այժմ մենք կարող ենք տեսնել, թե ինչպես է մի նոր աշխարհ մեր տեսադաշտ գալիս: Մի աշխարհ, որի մեջ կա նոր աշխարհակարգի միանգամայն իրական հեռանկար: Ուիլսոն Զերչիլի խոսքերով՝ մի «աշխարհակարգ», որի մեջ «արդարության և ազնիվ խաղի սկզբունքները ... պաշտպանում են թույլերին հզորների դեմ ...»: Մի աշխարհ, որտեղ Միավորված ազգերի կազմակերպությունը, ազատված սառը պատերազմի փակուղուց, պատրաստ է իր հիմնադիրների պատմական տեսիլքը իրականացնելու»: Ավագ Բուշը գլոբալիստ էր, նույնիսկ եթե իրեն նույնացնում էր որպես հանրապետական:

Բիլ Քլինթոնը առաջին նախագահն էր, որ իր երդմնակալության արարողությունն անցկացրեց Լինքոլնի հուշահամալիրում, ինչը նշանակում է, որ նա մեջքով շրջվեց դեպի Լինքոլնը և դեմքով կանգնեց Վաշինգտոնի հուշարձանի օբելիսկի դիմաց՝ մի օբելիսկի, որը ներսից լի է մասոնության խորհրդանիշներով: Թե՛ օբելիսկը, թե՛ մասոնության խորհրդանիշները, որոնց նա ընտրեց դեմ առ դեմ կանգնել, երբ կեղծաբար երդվում էր իր հավատարմությունը Սահմանադրությանը, վկայում էին ոչ միայն այն մասին, որ նա մեջքով էր շրջվել Լինքոլնի հուշահամալիրի հակաստրկատիրական խորհրդանիշին, այլև Քլինթոնների կողմից ընտրված այդ պատմական դիրքավորումը համահունչ է նրա ընդունման խոսքին, որտեղ նա գովաբանում էր մի պրոֆետորի, որի մոտ ուսանել էր այն ճիգովիտական համալսարանում, որ հաճախել էր:

Այդ պրոֆետորը՝ Քերոլ Քուիգլին, գրեց «Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time» գիրքը, որը հրատարակվեց 1966 թվականին և իրավացիորեն ու լայնորեն ընկալվում է որպես «գլոբալիստական գաղափարների Աստվածաշունչը»: Ինչպես Ղուրանն է իսլամի համար, և ինչպես Ալբերտ Փայքի հեղինակած ու 1871 թվականին հրատարակված «Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry»-ը համարվում է մասոնության գաղտնաստվորական ուսմունքների ամենաընդգրկուն մեկնությունը, կամ ինչպես «The Book of Mormon»-ը Վերջին Օրերի Սրբերի համար, այնպես էլ Քուիգլիի գիրքը գլոբալիստական փիլիսոփայության Աստվածաշունչն է: Շատերը կիմանային, եթե Քլինթոնը գովաբաներ Ղուրանի Մուհամմադին, կամ եթե նա գովաբաներ «The Book of Mormon»-ի Ջոզեֆ Սմիթին, և ոմանք կիմանային, թե ով էր Ալբերտ Փայքը, սակայն քչերը գիտեին, որ Քլինթոնի կողմից Քուիգլիի գովաբանությունը համահունչ էր իր իսկ գլոբալիստական օրակարգին և Աբրահամ Լինքոլնի կողմից ներկայացված սկզբունքների մերժմանը:

Իր խոսքում Քլինթոնն ասաց. «Դեռահաս տարիքում ես լսեցի Ջոն Քենեդու՝ քաղաքացիության կոչը: Իսկ հետո, Ջորջթաունում ուսանող եղած ժամանակ, ես լսեցի, թե ինչպես այդ կոչը հստակեցվեց Քերոլ Քվիգլի անունով մի դասախոսի կողմից, որը մեզ ասում էր, որ Ամերիկյան պատմության մեջ ամենամեծ ազգն էր, որովհետև մեր ժողովուրդը միշտ հավատացել է երկու բանի. որ վաղը կարող է ավելի լավ լինել, քան այսօր, և որ մեզնից յուրաքանչյուրն անձնական բարոյական պատասխանատվություն

ունի դա իրականություն դարձնելու համար»։ Քերոլ Քվիգլիի գաղափարն այն մասին, թե ինչպես «Ամերիկյան կրկին մեծ դարձնել», այն էր, որ Միացյալ Նահանգները պետք է հրաժարվի իր ազգային ինքնիշխանությունից հոգուտ Միավորված ազգերի կազմակերպության։ Քլինթոնը դեմոկրատ էր, գլոբալիստ, վիշապի ներկայացուցիչ։

«Ինչպիսին հայրը, այնպիսին էլ որդին»։ Վերջին Ջորջ Բուշը համաշխարհայինական էր, ինչպես որ նրա հայրը ևս՝ հանրապետական կոչվող մի համաշխարհայինական։ Խնձորը ծառից հեռու չի ընկնում։ Աստվածաշունչը հռետորական հարց է բարձրացնում. «Մի՞թե երկուսը կարող են միասին քայլել, եթե համաձայն չեն»։ Բավական է պարզապես հետևել այն բազմաթիվ ձեռնարկներին, որ վերջին Բուշը իրականացրեց Բիլ և Հիլարի Քլինթոնների հետ միասին, որպեսզի երևա, թե վերջին Բուշը ում հետ էր համաձայն։

Բարաք Հուսեյն Օբաման, Նախագահ ընտրվելուց կարճ ժամանակ առաջ, նախընտրական հանրահավաքի ընթացքում հայտարարություն արեց Միացյալ Նահանգները հիմնովին փոխակերպելու մասին։ 2008 թվականի հոկտեմբերի 30-ին, Միսսուրիի նահանգի Քոլումբիա քաղաքում, Օբաման ասաց. «Մեզ հինգ օր է բաժանում Ամերիկայի Միացյալ Նահանգները հիմնովին փոխակերպելուց»։ Այս հայտարարությունը Օբամայի ավելի լայն «հույսի և փոփոխության» ուղերձի մասն էր, որը նրա 2008 թվականի նախագահական քարոզարշավի կենտրոնական թեման էր՝ ընդգծելով նշանակալի քաղաքական բարեփոխումների և երկրի համար այլ ուղղության հանդեպ նրա հանձնառությունը։ Այն ուղղությունը, որով նա տարավ երկիրը, գլոբալիզմի վիշապային քաղաքականություններն էին՝ հակասպիտակ, աբորտամետ, ածխածնային վառելիքների դեմ, Ամերիկայի դեմ՝ գլոբալիզմի օգտին, Բազմազանություն, Հավասարություն, Ներառում, Քննադատական ռասայական տեսության կեղծ պատմությունը, և այսպես շարունակ։ Օբաման պարզապես համայնքային կազմակերպիչ չէր. նա եղել է և մինչ այժմ էլ մնում է վիշապի գործության գլոբալիստական օրակարգի ներկայացուցիչը։

Սակայն Թրամփը, ի տարբերություն ժամանակակից տիպական քաղաքական գործչի, ավելի շատ խոստումներ կատարեց, քան 1989 թվականին սկսված ժամանակաշրջանի մյուս յոթ նախագահները՝ միասին վերցրած։ Նա նվիրված էր Ամերիկյան կրկին մեծ դարձնելու գործին, և այդպես վարվելով՝ հուզեց ու բորբոքեց տիրող գլոբալիստական ուժերին՝ ոչ միայն Միացյալ Նահանգներում, այլև ամբողջ աշխարհում։

Ջո Բայդենը բացարձակապես ոչ մի ապացույց չունի, որ ինքը որևէ բանով տարբերվում է հերթական գլոբալիստից։

Կաթոլիկության գազանը երկարատև պատերազմ մղեց վիշապային գործությունների դեմ, և այն նախագահը, որ իշխում կլինի, երբ Միացյալ Նահանգները կազմի պապականության պատկերը, մարգարեական անհրաժեշտությամբ վիշապային գործությունների հետ պայքարի մեջ կլինի։ Կենդանի նախագահներից ոչ մեկը, բացի Դոնալդ Թրամփից, պատերազմ չէր մղի վիշապային գործությունների դեմ, որովհետև դեմոկրատները բացահայտ գլոբալիստներ են (վիշապներ), իսկ վերջին Ջորջ Բուշը,

ինչպես և նրա հայրը, այդպիսին էր (հայտարարությամբ հանրապետական, բայց իրականում՝ գլոբալիստ վիշապ), որովհետև Հիսուսը միշտ վերջինը պատկերում է առաջինով:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Աստծո ժողովրդին մեծ ճգնաժամ է սպասում: Աշխարհին ևս ճգնաժամ է սպասում: Բոլոր դարերի ամենավճռական պայքարը հենց մեր առաջ է: Այն իրադարձությունները, որոնց մասին մենք ավելի քան քառասուն տարի, մարգարեական խոսքի հեղինակության հիման վրա, հայտարարել ենք, թե մոտավուտ են, այժմ կատարվում են մեր աչքի առաջ: Արդեն իսկ օրենսդիրների առջև դրվել է Սահմանադրության մեջ այնպիսի փոփոխության հարցը, որը սահմանափակում է խղճի ազատությունը: Կիրակի օրվա պահպանումը հարկադրաբար կիրառելու հարցը դարձել է համազգային հետաքրքրության և կարևորության խնդիր: Մենք լավ գիտենք, թե այս շարժման արդյունքն ինչ է լինելու: Բայց արդյո՞ք պատրաստ ենք գալիք ելքին: Արդյո՞ք հավատարմորեն կատարել ենք այն պարտականությունը, որ Աստված մեզ է հանձնել՝ ժողովրդին նախազգուշացնելու իրենց առջև կանգնած վտանգի մասին»:

«Շատերը, նույնիսկ նրանցից, ովքեր ներգրավված են կիրակիի պարտադիր պահպանումը հաստատելու այս շարժման մեջ, կուրացած են այն հետևանքների հանդեպ, որոնք պիտի հաջորդեն այս քայլին: Նրանք չեն տեսնում, որ ուղղակիորեն հարվածում են կրոնական ազատությանը: Շատերն են, որ երբեք չեն հասկացել Աստվածաշնչյան շաբաթ օրվա պահանջները և այն կեղծ հիմքը, որի վրա հաստատված է կիրակիի հաստատությունը: Կրոնական օրենսդրության օգտին ցանկացած շարժում, իրականում, զիջում է պապականությանը, որը այսքան դարեր անշեղորեն պատերազմել է խղճի ազատության դեմ: Կիրակիի պահպանումը, որպես այսպես կոչված քրիստոնեական հաստատություն, իր գոյությունը պարտական է «անօրենության խորհրդին», և դրա պարտադրումը կլինի այն սկզբունքների փաստացի ճանաչումը, որոնք հենց հռոմեականության հիմնաքարն են: Երբ մեր ազգը այսպես կուրանա իր կառավարման սկզբունքներից՝ կիրակիի օրենք սահմանադրելու համար, բողոքականությունն այս արարքով ձեռք կմեկնի պապականությանը. դա այլ բան չի լինի, քան կյանք տալ այն բռնապետությանը, որը վաղուց արդեն տենչագին հսկում էր իր հնարավորությունը՝ կրկին նետվելու գործուն բռնատիրության մեջ»:

«Ազգային բարեփոխության շարժումը», գործադրելով կրոնական օրենսդրության իշխանությունը, երբ լիովին զարգանա, կդրսևորի նույն անհանդուրժողականությունն ու հալածանքը, որոնք տիրել են անցյալ դարերում: Այն ժամանակ մարդկային ժողովները յուրացրին Աստվածության արտոնությունները՝ իրենց բռնապետական իշխանության ներքո ճնշելով խղճի ազատությունը, և նրանց հրահանգներին հակառակվողների բաժինն էին դառնում բանտարկությունը, աքսորը և մահը: Եթե պապականությունը կամ նրա սկզբունքները դարձյալ օրենսդրորեն իշխանություն ստանան, հալածանքի կրակները վերստին կբորբոքվեն նրանց դեմ, ովքեր չեն զոհաբերի խիղճն ու

ճշմարտությունը՝ ժողովրդական մոլորություններին հաճոյանալու համար: Այս
չարիքը իրականացման շեմին է:

«Երբ Աստված մեզ լույս է տվել՝ ցույց տալով մեր առջև եղած վտանգները, ինչպե՞ս
կարող ենք Նրա աչքում անմեղ կանգնել, եթե անտեսենք մեր իշխանության
սահմաններում եղած ամեն ջանք գործադրել՝ այն ժողովրդի առաջ դնելու համար:
Կարո՞ղ ենք բավարարված լինել՝ նրանց թողնելով բախվելու այս վճռական հարցին՝
առանց նախազգուշացման»: Վկայություններ, հատոր 5, 711, 712: